

Sygn. akt I C 761/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marcin Rogóż

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Chudzik

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 r. na rozprawie sprawy

z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 922,76 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia dwa złote 76/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.07.2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 337,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 761/21

UZASADNIENIE

J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: (...)C. J. S. z siedzibą we W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.237,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.07.2020 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powódka wskazała, że w następstwie zdarzenia z dnia 24.05.2018 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) należący do M. K.. Sprawca szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był w (...) S.A. z siedzibą w W.. Powódka podniosła, iż po kolizji auto uszkodzonym nie nadawało się do dalszej jazdy, wobec czego konieczne było jego holowanie. Pojazd został przetransportowany z miejscowości N. ul. (...) do serwisu (...) ul. (...) we W., gdzie miał zostać naprawiony. Powódka podała, iż koszt usługi wyniósł 3.775,61 zł, za co PPUH (...) wystawił fakturę VAT nr (...)r. W związku z faktem, iż powódka pokryła koszty holowania wystawiła uszkodzowanemu fakturę VAT nr (...), w której ujęła wszystkie powyższe usługi. Dalej powódka oświadczyła, iż w następstwie cesji uszkodzowany przełał na jej rzecz wszelkie prawa przysługujące mu względem pozwanej w związku ze szkodą komunikacyjną. Po zgłoszeniu szkody pozwana wydała decyzję, w której jednak uznała zaledwie część roszczeń powódki.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu w dniu 12.02.2021 r. w sprawie I Nc 801/20 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Następnie od powyższego nakazu zapłaty (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł w terminie sprzeciw, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Jednocześnie strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność ustalenia w dacie wykonania usługi (maj 2018 r.) kosztów holowania pojazdu.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom strony pozwanej wskazanym w sprzeciwie od nakazu zapłaty, za wyjątkiem tych wyraźnie przez nią przyznanych. Dodatkowo wniosła o pominięcie dowodu z opinii biegłego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.05.2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) należący do M. K.. Sprawca szkody posiadał ważne ubezpieczenie OC na mocy zawartej umowy z (...) S.A. z siedzibą w W..

fakty bezsporne

W następstwie kolizji uszkodzeniu uległy głównie tylnie drzwi pojazdu.

dowód:

- dokumentacja fotograficzna w aktach szkody k.37.

Bezpośrednio po zdarzeniu komunikacyjnym pojazd został przetransportowany do W., z uwagi na konieczność naprawy w specjalistycznym warsztacie zajmującym się chłodniami, albowiem w taką pojazd był wyposażony. Usługę holowania na trasie 292 km: N., ul. (...) – W., ul. (...) zrealizował podmiot PPUH (...). Po wykonanej usłudze w dniu 02.06.2018 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.775,61 zł.

dowody:

- formularz usługi pomocy drogowej (...) k. 12,
- zlecenie holowania z dnia 01.06.2018 r. k. 13,
- faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2018 r. k. 14.

W dniu 02.06.2018 r. M. K. zawarł z J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...).C. J. S. z siedzibą we W. umowę cesji wierzytelności, przelewając na jej rzecz roszczenie dotyczące zwrotu kosztów holowania pojazdu marki F. (...).

J. S. w dniu 19.06.2018 r. wystawiła refakturę VAT nr (...) na kwotę 3.775,61 zł za holowanie pojazdu.

W dniu 15.06.2018 r. Ł. S. uzyskał od J. S. kwotę 2.642,93 zł tytułem zapłaty za wystawioną fakturę VAT nr (...).

dowody:

- umowa cesji wierzytelności k. 17,
- wydruk z (...) k. 9,
- refaktura nr (...) z dnia 19.06.2018 r. k. 15,
- potwierdzenie transakcji przelewu k. 16.

Pismem z dnia 19.06.2018 r. J. S. wystąpiła do (...) S.A. z prośbą o wypłatę odszkodowania zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem dot. zwrotu należności za holowanie pojazdu marki F. (...).

Na mocy decyzji ubezpieczyciela z dnia 27.06.2018 r. przyznano wnioskodawcy odszkodowanie w wysokości 931,97 zł brutto.

dowody:

- pismo firmy (...) z dnia 19.06.2018 r. k. 18,
- decyzja (...) S.A. z dnia 27.06.2018 r. k. 20,
- pismo (...) S.A. z dnia 27.06.2018 r. k. 19.

Średnie stawki rynkowe za holowanie pojazdu wielkości F. (...) na rynku lokalnym wahają się w granicach 5-6 zł brutto. Zaś czynności załadunkowe/wyładunkowe w granicach kwoty 120-160 zł brutto.

dowody:

- opinie wydane w sprawach Sądu Rejonowego w Opolu – V GC 1510/18 oraz Sądu Rejonowego w Kluczborku – I C 908/20 k.67-81;
- wydruki cenników k.82-86

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie jedynie częściowo.

Ujawnionym dowodom z dokumentów Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych środków dowodowych. Nie budziły one bowiem żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności oraz zgodności z przedstawionym w nich stanem rzeczy. Wzajemnie ze sobą korespondowały, a ich treść zgodna była z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Stanowiły one spójną i logiczną całość. Obopólnie się uzupełniały tworząc chronologiczny ciąg zdarzeń. Nie zostały nadto w toku postępowania skutecznie zakwestionowane przez strony procesu, co w myśl zasady wyrażonej w art. 230 k.p.c. pozwalało uznać stwierdzone w nich okoliczności za przyznane.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela konieczne jest zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia, z którym umowa wiąże obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody oraz związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym, a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 k.c. powinien to być adekwatny związek przyczynowy.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że w dniu 24.05.2018 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego M. K.. Co również bezsporne - sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Niekwestionowanym jest

również, iż poszkodowany skutecznie przelał na rzecz powódki przysługującą mu wobec ubezpieczyciela wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów holowania pojazdu.

W kontekście zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego Sąd stanął na stanowisku, iż poszkodowany oczywiście nie mógł pozostawić pojazdu w miejscu kolizji. Przewidując naprawę przetransportował uszkodzony pojazd do miejsca prawdopodobnego remontu. Zważywszy również na specjalistyczny charakter auta, wyposażonego dodatkowo w chłodnię nie budziło wątpliwości Sądu, iż jedynie certyfikowany serwis był w stanie kompleksowo i profesjonalnie zająć się usunięciem pokolizyjnych uszkodzeń w samochodzie.

Przechodząc do dalszej części rozważań wskazać trzeba, że wystawienie faktury VAT na rzecz poszkodowanego sprecyzowało wysokość zobowiązania, a jednocześnie wartość przelanej wierzytelności. W związku z powyższym należało poddać wnikliwej analizie dołączone do akt sprawy „cenniki pomocy drogowej” określające szczegółowe kwoty za konkretnie wskazaną czynność w ramach realizowanej usługi holowniczej. Już na samym wstępie nie trudno zauważyć, iż przedłożone przez powódkę cenniki - choć z różnych miast oddalonych o setki km (G., M., O., P.) – posiadają niemalże identyczną treść oraz konstrukcję. Wszystkie składają się dokładnie z 19 pozycji, a różnica pomiędzy nimi polega jedynie na zastosowaniu odmiennej szaty graficznej. W ocenie Sądu wysoce nieprawdopodobnym jest, by dokumenty pozyskane z tak różnych - i obiektywnych według powódki - źródeł, pozostawały ze sobą wręcz w pełni spójne. Sąd stanął na stanowisku, iż dowody te zostały przygotowane wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu. Z tego względu należało odmówić im wiarygodności. Z tożsamej przyczyny niewiarygodne pozostawiały przykładowe faktury VAT autorstwa innych odbiorców. W tym przypadku dodatkowo nieustalonym pozostaje, czy stwierdzone nimi zobowiązania zostały faktycznie zrealizowane, a nie - jak w niniejszej sprawie - skutecznie zakwestionowane. Samo wystawienie faktury VAT na określoną kwotę nie oznacza bowiem, że jej wysokość jest uzasadniona. Wszak każda z faktur mogła być w postępowaniu sądowym przedmiotem oceny, a powództwo o nią oparte, być oddalone.

Innych dowodów w kierunku ustalenia trafności wysokości dochodzonego roszczenia powódka nie zgłaszała. Sprzeciwiła się też przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego, który zawnioskowała strona pozwana. W ocenie Sądu w tym przypadku stanowisko J. S. należało uznać za słuszne, stąd Sąd postanowił dowód pominąć (k.62). Ustalanie wysokości rynkowych stawek za usługę holowania pojazdu nie wymaga bowiem żadnych wiadomości specjalnych, a jedynie zebrania powszechnie dostępnych informacji oraz znajomości arytmetyki na poziomie szkoły podstawowej. Nic bowiem nie stoi na przeszkodzie, by strona – podobnie jak czyni to biegły – uzyskała od lokalnych usługodawców oferty dostępne telefonicznie, bądź na stronach internetowych, a następnie poddała je ocenie Sądu. Takim działaniem w niniejszej sprawie wykazała się pozwana spółka. Z przedłożonych przez nią dokumentów (pozyskanych również z akt innych postępowań sądowych, w których biegli również skorzystali z tych metod) wynikało, że średnia stawka za holowanie pojazdu typu bus waha się w granicach 5-6 zł/km brutto. Zaś czynności załadunkowe/wyładunkowe w granicach kwoty 120-160 zł brutto. Przyjmując zatem bezsporną długość przebytej trasy, roszczenie powódki winno przedstawiać się w sposób następujący:

- 160 km (17+143) trasy pustej lawety x 5 zł = 800 zł,
- 132 km trasy załadowanej lawety x 6 zł = 792 zł.

Stawki przekraczające powyższe wartości nie tylko nie były udowodnione, ale i z notorii sądowej wynikało, że są zawyżone. W istocie bowiem po ich zwiększeniu o 50% za typ pojazdu oraz dodaniu podatku VAT, wynosiły odpowiednio 10,70 zł/km oraz 11,44 zł/km. Z kolei stawkom zastosowanym przez ubezpieczyciela (ryczałt do 50 km = 3,1 zł/km brutto oraz 3,32 zł/km brutto) niższym niż 5-6 zł/km przeczyły dowody przez niego samego przedłożone. Choć wśród nich znajdowały się informacje o stawkach niższych, jednak nie można im było przydać waloru średnich, ani też nieustalonym było czy obejmują podatek VAT.

Za zawyżone uznać również stawki za załadunek i rozładunek pojazdu. Choć według przedłożonych przez powódkę cenników wynagrodzenie wynosiło po 150 zł za każdą z czynności, to jednak obie wartości powiększone zostały o 50% za typ pojazdu oraz o podatek VAT. W ocenie Sądu żądnie ponad pół tysiąca złotych (553,50 zł) za to tylko, że F. (...)

wjechał na lawetę, a następnie z niej zjechał, nie znajduje uzasadnienia. Zwłaszcza, gdy zważyć na uszkodzenia jakich doznał pojazd. Z dokumentacji fotograficznej znajdującej się aktach szkody wynika, że objęły one zwłaszcza tylne drzwi i światła. Nic nie wskazuje, by awarii uległ układ jezdny, utrudniając choćby w niewielkim stopniu umieszczenie auta na lawecie. Jako, że z przedłożonych przez stronę pozwaną dowodów wynikało, że średnia stawka za załadunek i rozładunek pojazdu waha się w granicach 120 – 160 zł, za zasadną przyjąć należało stawkę 150 zł brutto za wykonanie obu tych czynności.

Łączne zatem celowe i uzasadnione koszty jakie powinna ponieść powódka wynosiły 1.742 zł $[160 \times 5] + (132 \times 6) + 150$. Kwota ta po pomniejszeniu o należność wypłaconą przez ubezpieczyciela zamykała się różnicą 810,03 zł $(1742 - 931,97)$.

Jako, że dochodzone pozwem odsetki zostały przez powódkę skapitalizowane w znaczeniu prawnym (uchwała SN(7) z 21.10.1997 r., III ZP 16/97, OSNP 1998, nr 7, poz. 204) tożsamej operacji należało poddać kwotę 810,03 zł wyliczoną przez Sąd. Według kalkulatora odsetek ustawowych za opóźnienie udostępnianego w programie LEX odsetki te liczone do 15.07.2020 r. (tj. dnia wytoczenia powództwa) wyniosły 112,74 zł. Łączna należność zasądzona w punkcie I sentencji stanowiła więc kwotę 922,77 zł $(810,03 + 112,74)$.

Dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie stosownie do treści art. 481 § 1 i § 2 k.c. przysługiwały powódce od dnia następnego po dniu wytoczenia powództwa tj. od dnia 16.07.2020 r. do dnia zapłaty.

Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu z przyczyn wyżej wyjaśnionych (orzeczenie w punkcie II sentencji)

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w myśl ogólnej reguły wyrażonej w art. 100 k.p.c.

W skład kosztów procesu poniesionych przez powódkę wchodziły kwoty: 200 zł - opłata sądowa od pozwu, 17 zł - opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa, 900 zł - wynagrodzenie pełnomocnika (łącznie: 1.117 zł). Powódka utrzymał się ze swoim roszczeniem w 28,5%.

Z kolei na koszt poniesione przez stronę pozwaną składały się: opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa - 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - 900 zł. Ubezpieczyciel wygrał proces w 71,5%.

W konsekwencji Sąd w punkcie III wyroku zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 337,31 zł, tytułem kosztów procesu.

$$1117 \times 28,5\% = 318,34$$

$$917 \times 71,5\% = 655,65$$

$$318,34 - 655,65 = -337,31$$